

Det kønsneutrale ægteskab og nyhedenskab¹

Det kan langt hen ad vejen være nyttigt med et konstruktivistisk syn på kønsroller og ægteskab. For begge dele er i vid udstrækning historiske konstruktioner. Ikke konstruktion af produktivkræfter eller lignende sekundære ting, men konstruktioner af den kulturbærende religion i et givet samfund. Det er jo den åndelige basis som former den materielle overbygning og ikke omvendt. Vil man derfor finde det særlige ved det kristne syn på kønsroller, seksualitet og ægteskab er det særdeles nyttigt at se på udviklingen i århundrederne hvor kristendommen brød igennem, og hvor den derfor kan ansues i kontrast til det syn som før herskede.²

Synet på kønsroller og samliv var i den senantikke verden hvor kristendommen opstod så afgørende forskellige fra vores, at det ikke giver mening at overføre f.eks. Paulus fordømmelser af homoseksuel praksis på nutidens forhold. Så godt som alle forskere er i dag enige om at det ikke giver mening at tale om en egentlig personlig homoseksuel identitet før for ca. 150 år siden, og derfor kan man heller ikke tale om diskrimination før denne tid.

I Pauli og evangeliernes samtid gav det, ligesom i nogle områder af verden i dag, ikke mening at skelne mellem homoseksuel adfærd, pædofili, overgreb og det vi i dag kalder voldtægt, så Pauli fordømmelser var med andre ord fuldt ud berettigede, og den kristne kirke har intet at sige undskyldt for. Tværtimod.

Firkantet sagt så fandtes der kun en magt i en senantik familie, nemlig patriarken, resten af husstanden var hans undergiv-

ne eller slaver, og det eneste afgørende i seksuelle relationer var at der var det rette magtforhold, den rette grad af asymmetri, mellem deltagerne.

En fri mand var den aktive part i et erotisk forhold og en ufri mand, en undergiven eller en kvinde var den passive. Og den aktive mand mistede al ære hvis han gjorde sig til den passive. Det ved vi blandt andet fra sladderhistorier om Nero. Sex var altså en udfoldelse af magt, men om den man udfoldede sin magt på var en kvinde, et ung pige, en ung mand eller en dreng gjorde ikke den store forskel. Stort set alle frie mænd brugte da også lidt af hvert.

Kejser Claudius bliver af historikeren Suetonius betragtet som bekymrende unormal fordi han aldrig gad have sex med drenge men holdt sig til piger og kvinder. Det ville være komplet meningsløst at forklare en romer at pædofili eller pæderasti er moralsk forkert. Det er da heller ikke muligt at finde en eneste ikke-kristen forfatter som moralsk fordømmer nogen af delene. Selvfølgelig i det hele betød på anden side så også, at ofrene manglede en forståelsesramme som fortalte dem at de var ofre. Deres lidelser har, derfor så længe de ikke tog fysisk skade, formentlig også været væsentligt mindre end de ville være i dag.

Fordi sex næsten alene handlede om magt, og magt altid gav ret i forhold til laverestående mænd og kvinder, fandtes der i senantikken f.eks. slet ikke noget ord for det vi mener med voldtægt. Magtudøvelsen var jo så at sige kernen i seksualiteten og selve meningen med det hele.

Der findes i hele den før-kristne litteratur heller ingen fordømmelse af, at det ved fester i Colosseum f.eks. var almindeligt, f.eks. at lade levende tyre penetrere unge slavinder, hvilket kvinderne naturligvis døde pinefuldt af. Den slags var publikumssucceser og hørte alt sammen med til den seksuelle frigjorthed som herskede indtil kristendommen kom og ødelagde det hele med sin klamme moralisme.

Før kristendommens opståen var kvindernes stilling i romerriget endnu værre end den senere blev i Islam. F.eks. blev 46% af piger i romerriget gift når de var mellem 12 og 14 år, normalt med meget ældre mænd. Og ægteskabet blev konsekvent seksuelt fuldblyndet hvad enten puberteten var indtruffet eller ej, og det var den ikke, for det skete langt senere end i dag.

I datidens medicinske håndbøger kan man finde råd om at man bør have regelmæssig seksuelt samkvem med sin 12-årige hustru fordi man dermed kan fremskynde tidspunktet for hendes pubertet og dermed hendes fødedygtighed.

Men gifte frie mænd foretrak nu normalt sex med andre end deres hustruer, og det hørte ganske enkelt med til velhavende husholdninger, at man havde nogle drenge som betjente husherren seksuelt, ligesom udstationerede romerske soldater lige så ofte og lige så gerne brugte drenge som kvinder på bordellerne. Men det havde som sagt kun med magt og stort set intet med homoseksuel identitet at gøre.

Årsagen var den samme som årsagen til den udbredte homo-

seksualitet, og udbredte brug af prostituerede drenge, i de fattigste muslimske lande, nemlig at der kun er begrænset adgang til kvinder. Koranen forbyder godt nok homoseksualitet, men det er en almindelig forestilling at det netop kun er et forbud mod gensidig nydelse og følelser og ikke mod ren brug af en andens krop. Så længe der er tale om en ren magtrelation gør det ikke noget, mener man i mange muslimske lande. Den eneste befolkningsgruppe som i antikken havde en helt en anden type kønsroller var Jøder og senere kristne. Allerede jøderne havde en høj grad af ligestilling mellem mænd og kvinder, men hos de kristne blev det radikalt tænkt til ende.

I Kristus er der ingen forskel på jøder eller græker, træl eller fri, mand eller kvinde. Og denne revolutionerende metafysiske ligestilling smittede uvægerligt efterhånden af på de mellem menneskelige relationer.

Alle mennesker fik principielt samme værdighed og derfor blev asymmetriske og magtbaserede seksuelle relationer en vederstyggelighed.

Og da datidens allermest asymmetriske seksuelle relation var den homoseksuelle praksis, blev især denne fordømt af de kristne og i det nye testamente. Og med gode grunde, nemlig med de samme grunde med hvilke vi i dag fordømmer pædofili, pæderasti og voldtægt.

Den for kristne eneste tilladte seksuelle aktivitet blev nu det på ligeværdighed byggende relation mellem mand og kvinde, og da kvinden nødvendigvis var i risiko for at blive gravid af forholdet kunne det kun blive sandt ligeværdigt inden for ægteskabets rammer, hvor manden delte forpligtelsen over for afkommet.

Når man så læser Paulus 1. brev til Korinterne kap. 7 ser man hvordan kristendommen med nødvendighed skabte en helt ny verden og et helt nyt menneskesyn. Paulus skriver om samlivet:

"Manden skal yde sin hustru, hvad han er hende skyldig; ligeledes også hustruen sin mand. Hustru-

en råder ikke over sit eget legeme, det gør hendes mand. Ligeså råder heller ikke manden over sit eget legeme, det gør hans hustru."

Dette sidste er helt og aldeles nyt og revolutionerende. Det revolutionerede historien og det revolutionerede menneskesynet.

I Romerriget skabte aborter en voldsom overdødelighed blandt kvinder. Herudover blev nyfødte piger, pga. deres mindre værdi, konsekvent sat ud, dvs. slået ihjel efter fødslen, ligesom i øvrigt næsten alle handicappede og andre unormale blev det. Og intetsteds i litteraturen bliver denne praksis fordømt, tværtimod bliver jøder og kristne fordømt og mistænkeliggjorte for ikke at slå nyfødte van-skabninger ihjel.

I senantikken var der, især på grund af udsætninger, under 40 kvinder for hver 60 mænd og det fik naturligt nok befolkningstallet til at falde voldsomt.

Jøderne derimod havde som nævnt nogle helt andre kønsroller som sikrede kvinder og børn, og det var formentlig hovedårsagen til at jøderne omkring Kristi Fødsel allerede udgjorde 7-8% af romerrigets befolkning, ligesom kristendommens vækst i de første århundreder, ifølge mange nyere forskere, lige så meget skabtes af den helt nye holdning til kvinders, børns, fostres og handicappedes menneskelighed, som af omvendelser.

Kristendommen gjorde, som den eneste kendte civilisation, kønnene lige værdige, dvs. at den fastslog at eventuelle overleverede magtskel mellem kønnene er arbitrære og ydre. Kristendommen skabte derved den europæiske kernefamilie som et fællesskab og ikke som et patriarkat, hvilket med symbolsk tydelighed ses på to punkter.

Kristendommen er for det første den eneste kendte civilisation hvor det officielt forventes ikke kun af kvinder men også af mænd at de er livsvarigt tro mod deres ægtefælle, hvilket naturligvis har været helt afgørende for kønnenes ligestilling. Ingen anden større kultur har så meget som antydningmæssigt for-

dret dette af mænd, de ville kalde de vanvittigt og naturstridigt.

Og for det andet er kristendommen den eneste civilisation hvor ægteskabet formelt set bliver indgået ved et ja mellem to frie parter og ikke ved 2 klaners handel med en kvinde.

Som vi kender fra utallige fortællinger fra den lyse middelalder, så var et ægteskab indstiftet og uopløseligt blot de to unge mennesker kunne finde en præst som ville udsige ritualen. Og så gjorde det ikke spor at han var fordrunken eller bestikkelig. Når de to parter først havde sagt jaet, så kunne ingen jordisk magt gøre ægteskabet ugyldigt.

Den kristne autonome kernefamilie, som om sit hjem kan sige at "mit hjem er min borg", og som i enestående grad har formået at tage vare om sine børn og sine syge og gamle, er formentlig den stærkeste menneskelige enhed i verdenshistorien. Den var en hovedhjørneste i skabelsen af den rigeste, frieste, mest kreative, mest lige og mest tolerante civilisation verden har oplevet.

Karl Marx mente, at kernefamilien var et produkt af industrialismen og moderniteten, men al forskning dokumenterer at det er omvendt: Den middelalderlige kristne kernefamilie er en af de vigtigste forudsætninger for den europæiske individualisme og derved for oplysning og industrialisme.

Europa og dets menneskesyn er en frugt af kristendommen, og historien har så rigeligt dokumenteret, at når man i en civilisation overskærer forbindelsen til de rødder der bringer liv til den kulturelle og civilisatoriske stamme så vil også frugterne ganske hurtigt forsvinde. Dvs. at en sådan civilisation ganske bogstaveligt begår selvmord.

*

I en hvilken som helst kultur er familiestrukturen en hovedhjørneste og ændrer man på den, så ændrer man på hele bygningen.

Det ved vi alle i dag, så sandt

som muligheden for at få de nye store muslimske befolkningsgrupper integreret i de vestlige samfund, afhænger af om det lykkes at få de muslimske unge piger til at bryde deres sociale arv, og vende sig mod deres kulturs overleverede kønsroller.

Omvendt så er netop de unge kvinders frigørelse de muslimske samfunds største frygt, da de ved, at hvis kvinder ligestilles med mænd så vil hele kulturens magtsystem bryde sammen. Og der er i øvrigt meget som for tiden tyder på, at netop dette er ved at ske i hele den muslimske verden.

I Iran er fertiliteten på kun 25 år faldet fra 7 børn per kvinde til skønsmæssig 1,6 - 1,7, simpelt hen fordi Iranske kvinder hellere vil leve ugifte eller finde nedværdigende arbejde i golflandene end at leve i det muslimske kønsrollemønster i Iran. Og det samme demografiske sammenbrud synes at være på vej fra mellemøsten til Mahgreb og (muligvis) i de europæiske emigrantsamfund.

Men også for Islams vedkommende vil familiestrukturerne opløsning ikke være årsagen opløsningen, men et symptom på at der ikke længere er forbindelse mellem rødderne og træet.

*

I ordbog over det danske sprog defineres ægteskabet således:

Den (under visse ceremonier indstiftede) retlig anerkendte, stedsevarende (mod livsvarighed sigtende) forbindelse mellem en kvinde og en mand, der i sin alm. form medfører stiftelse af og samliv i fælles hjem, indbyrdes kønsligt samkvem og omsorg for ægtefællernes børn.

Men denne definition skal altså nu, efter flere års tøven, laves afgørende om. Ægteskabet skal ved lov gøres kønsneutral, og hvis det ikke bliver udskudt af en politisk manøvre, kan det ske allerede i denne folketingssamling.

De seneste 3-4 uger har budt på en ren mediekampagne i hvad der til forveksling ligner et koordineret fremstød.

Kampagnen er typisk nok blevet anført af Berlingske Tidenende, og Katrine Lilleør have fuldstændig ret, da hun i Deadline for en uge siden, slyngede det sidste dræbende argument i hovedet på Søren Krarup med ordene: "Du og dine meningsfæller har fremtiden bag jer". Mere afgørende argument kan vel knap bruges i dag. I hvert fald ikke hvis det er politikere som skal påvirkes. For moderne mennesker, og især politikere, findes der kun en virkelig synd og det er at være usamtidig, dvs. at være forud for eller bagefter sin tid.

Der er blot 2 borgerlige politikere som skal bryde partidisciplinen, så får vi i denne folketingssamling en ny kønsneutral ægteskabslov, ligesom der formentlig i forældremyndighedsloven indføres det nye vidunderlige begreb "Medmoder" for at betegne samleveren til en lesbisk kvinde som bliver kunstigt insemineret. Et rent ud vidunderligt begreb.

I et udkast til beslutningsforslag opfordrede man endda til at begrebet "far" helt blev erstattet af et kønsneutral begreb.

I forhold til faderskabsager bedes der tages stilling til om termen "far" skal ud." og "Hvis det ikke afskaffes så beder vi om at overveje særegler for samme-køns ægteskaber.³

Her i Europas postmoderne alderdom er vi nu kommet dertil i oplysning og opløsning, at der i lovforslag i folketinget dels foreslås afskaffelse af begrebet far og dels at et barns forældre i lovgivningen kan betegnes som moder og medmoder. Om ikke andet så vil kommende mere ædruelige generationer da føle sig fyrsteligt underholdt.

Så vidt jeg kan forstå så går de fleste politikere nu reelt ind for det kønsneutrale ægteskab. De fleste borgerlige mener bare at de først skal have en opfordring fra Folkekirken, da halvdelen af alle vielser foregår i folkekirken.

Det såkaldt kønsneutrale ægteskab er, ligesom ulandshjælpen i 1970'erne, fredsbevægelsen i 1980'erne og den muslimske indvandring i 1990'erne på

få år blevet en af den slags sager hvis tid er kommet og som det derfor tilsyneladende er blevet umuligt at modsige, – hvis man da ikke ønsker at fremstå som et menneskefjendsk og fundamentalistisk oldtidslevn, eller det der er værre. Holdningen til det kønsneutrale ægteskab er simpelt hen blevet lakmusprøven på om man er progressiv eller ej. Og når man nu som f.eks. præst eller borgerlig politiker jo altid er under mistanke for at være reaktionær, så er dette spørgsmål velegnet til at demonstrere, at det at er man skam slet ikke. Ligesom Uffe Ellemann brugte indvandringen til at demonstrere sin værdipolitiske progressivitet, således har Anders Fogh og mange andre borgerlige brugt det kønsneutrale ægteskab.

*

Men hvordan er det blevet sådan? Hvorfor kan man i den politiske og holdningsmæssige elite ikke længere reelt diskutere spørgsmålet?

Ja, det skyldes et rent retorisk fif, nemlig at det kønsneutrale ægteskab sælges som en borgerlig frihedsrettighed af samme art som tidligere spørgsmål om kvinders ligestilling i samfundet og lignende ubetvivleligt gode sager.

Og laver man en meningsmåling hvor spørgsmålet formuleres som et spørgsmål om om homoseksuelle fortsat skal diskrimineres, så vil svaret naturligvis være et rungende nej. Vi er jo alle imod diskrimination

Men er hele denne retorik nu korrekt? Er spørgsmålet om det kønsneutrale ægteskab virkelig et spørgsmål om en naturlig udbredelse af de borgerlige frihedsrettigheder, og er modstanderne derfor nødvendigvis homofobere og tilhængere af ufrihed?

Svaret er nej. kravet om en kønsneutral ægteskabslovgivning er ikke et frihedskrav, men tværtimod en krav om at et lille mindretal skal have særrettigheder på bekostning af alle andre.

Det er formentlig langt fra tilfældigt, at samme dag som det

britiske overhus gav tilladelse til homoseksuelle vielser i Englands kirker, samme dag meddelte menneskerettighedsorganisationer at de var klar med sagsanlæg mod præster som afviser at udføre dem.

At kalde det en kamp for frihed og lige rettigheder er lige så meningsløst som når danske imamer – og FNs gale menneskerettighedsråd – kræver at islams billedforbud og blasfemiforbud også skal gælde for ikke-muslimer, og så kalder dette for en kamp for lige rettigheder. Det er det ikke. Det er et krav om særrettigheder.

For lige så lidt som der er noget som helst i dansk lovgivning der forhindrer muslimer i at leve deres private liv efter shariaen, lige så lidt er der noget i den nuværende danske lovgivning som på mindste måde begrænser homoseksuelle i at leve deres liv nøjagtig som de har lyst til. I Danmark hersker der frihed til at leve biseksuelt, homoseksuelt, polyamt, cølibatært, swingeragtigt, kollektivistisk eller hvordan man nu skulle have lyst til at leve.

Og godt for det det. Der er frihed og enhver må selv stå til ansvar for sit liv. Mangfoldighed kan være berigende, men det er et dødsmerke og åndeligt forarmet samfund som ikke længere formår at skelne mellem undtagelse og regel.

Der var engang hvor dem der nu repræsenteres af landsforeningen af bøsser, lesbiske, biseksuelle og transpersoner havde en god sag at kæmpe for. Det var dengang de kæmpede for frihed og for at blive ladet i fred. For sådan bør det naturligvis være i et frit og liberalt samfund. Borgene skal lades i fred så længe de ikke fysisk generer andre.

Ethvert samfund bør dømmes efter hvordan det bedømmer sine afvigere og mindretal. Men er det tolerance at benægte at det unormale er unormalt? Nej, det er da vist i virkeligheden det modsatte.

I kirkelige kredse sammenligner man gerne spørgsmålet med indførelsen af kvindelige præster i 1947. Men sammenlignin-

gen er aldeles skæv. Indtil 1947 var der faktisk nogle som lige meget hvad de gjorde ikke kunne blive præster i folkekirken.

Men der er intet i lovgivningen som forhindrer en eneste dansker i at indgå ægteskab. Der er blot nogle som forskellige mennesker som af den ene eller anden årsag ikke kan eller vil.

På samme måde som det at vi har en kristen folkekirke, som omtales i grundloven og støttes af staten, ikke indskrænker anderledestroendes frihed, således er der jo heller ikke nogen hvis frihed bliver indskrænket af, at vi har en særlig monogam og tokønnet samlivsform, som omtales i lovgivningen.

De monogame homoseksuelle har tilmed allerede fået den særrettighed, at de via et såkaldt registreret partnerskab kan få samme arvemæssige og skattemæssige status som ægtefolk. Der findes i dag ca. 3500 registrerede partnerskaber og 1,2 millioner ægteskaber, så ægteskabet mellem mand og kvinde må i høj grad siges at være det normale. Men det man ønsker er altså at ændre definitionen af ægteskabet for at imødekomme nihundredendedel af befolkningen!

*

Skulle der endelig laves positiv særbehandling af enkelte minoriteter ville det være langt mere relevant at gøre det for dem som reelt lever i polygame forhold i Danmark.

Ifølge den franske regering er der 30.000 polygame muslimske familier i Frankrig, i hvilke der lever mindst 250.000 mænd, kvinder og børn.⁴

Direkte overført til danske forhold skulle det betyde at der findes ca. 20.000 danskere som lever i polygame familier, og selv hvis vil halverer dette tal et par gange er der tale om flere end dem der lever i registreret partnerskab da kun en meget lille del af disse har børn. (560 har ét barn, 42 har to.) Som det er nu, lever de polygame familier ofte på kanten af loven og som ufrivillige sociale bedragere. I

Storbritannien er man allerede nu begyndt at anerkende polygame ægteskaber, så længe de er blevet stiftet i udlandet!

Og når vi stoler på den 18-årige hjemmehjælper som siger at hun frivilligt og af kærlighed indgår ægteskab med den 80-årige millionær, når vi stoler på den 16-årige skoleelev som siger at det for hende betyder frihed og selvstændighed og ligestilling at iføre sig slør eller niqab, hvorfor skal vi så ikke stole på den unge og glade kvinde som siger at hun bedst kan realisere sig selv i et polyamt ægteskab? Hvorfor skal hun diskrimineres, hvorfor skal hendes følelser krænkes? Det er et langt større mere reelt problem end f.eks. spørgsmålet om de formentlig ca. 50 homoseksuelle par som årligt ønsker at indgå ægteskab i stedet for at være registrerede partnere.

Hvis ægteskabslovgivningen skal gøres kønsneutral, hvorfor skal den så ikke også gøres antalsneutral?

Hvilken ret har vi så i øvrigt til at afvise en søn på 40 og en far på 60 som brændende ønsker at blive gift, eller en bror og søster som ikke vil have børn, men som blot har erkendt at de aldrig vil kunne elske andre end hinanden? Hvorfor skal vi afvise kvinden der vil giftes med endnu en mand nu den første på fjerde år svæver i demensens tåger?

Der er som sagt i forskningen stort set enighed om, at det er noget relativt nyt, at der findes en egentlig homoseksuel identitet og endnu nyere er det, at nogle homoseksuelle ønsker at leve i livslange monogame parforhold kalkeret efter det borgerlige ægteskab.

Og selv blandt disse synes holdningerne til hvad et ægteskab indebærer at være noget anderledes end de er blandt andre grupper. En amerikansk antropologisk undersøgelse har i hvert fald antydnet, at medens næsten alle der lever i heteroseksuelle parforhold mener at det betyder at man ikke må have andre partnere, så er det blandt homoseksuelle som lever i fast parforhold kun 10 % som mener at det bør medføre at man

holder sig fra andre. At det fortsat kun er blandt de unge kreative trendsættere siges moden, ifølge bladene, i dag atter at glide fra ren homoseksualitet og over mod biseksualitet med udbredte 3-kantede og 4-kantede relationer. Og igen må man spørge: Hvorfor skal lige præcis det monogame homoseksuelle samliv have en fortrinsstilling i forhold til alle mulige andre små mindretal?

Man må i hvert fald konstatere, at de monogame homoseksuelle, som lovgivningen nu er, modtager en udpræget positiv særbehandling.

Derimod kan man ikke sige at de homoseksuelle eller andre diskrimineres i forhold til de 2,4 millioner danskere som lever i ægteskab.

For ægteskabet er, som det er nu, ikke en rettighed, ægteskabet er i den europæisk kristne kultur en betegnelse for det principielt livslange, frivilligt indgåede og ligeværdige forhold mellem én man og én kvinde som den primære ramme om kulturens fysiske videreførelse gennem reproduktion og åndelige videreførelse gennem opdragelse.

At indgå i dette ægteskab har i tusind år været lig med at realisere det almene, og det har været hovedhjørnestein i skabelsen af de rigeste, mest homogene og frieste samfund verden nogen sinde har set. Et samfund som også har vist sig at være verdenshistoriens mest tolerante over for unormalitet og afvigelser af enhver art.

Hvis ægteskabslovgivningen skal gøres kønsneutral, så er det ganske enkelt at gøre ægteskabet til noget helt andet end det er nu. Og så kunne man jo lige så godt tage skridtet fuldt ud, afskaffe ægteskabslovgivningen og overlade det til de frie borgere selv at indgå de private samlivs-aftaler de har lyst til med hvem de har lyst til. Det eneste det ville kræve er en minimal justering af den nye arvelov og af skatte-lovgivningen. Ugifte forældre har allerede nu fælles forældre-myndighed og er derved ligestillede med gifte, så i stedet for at

gøre ægteskabet kønsneutralt og antalsneutralt, kunne vi blot gøre den øvrige lovgivning ægteskabsneutral.

Men hvorfor egentlig? Hvorfor denne ensretning? Hvorfor dette grasserende rettighedstyranni, især til ære for de krænkede følelser? Hvorfor skal undtagelsen med vold og magt gøres lig med reglen? Hvorfor ikke bevare en tradition som har vist sig så enestående livskraftig? Hvorfor ikke bevare den norm som har været med til at skabe verdenshistoriens frieste og mest tolerante samfund? Et samfund hvor enhver kan leve som hun har lyst til.

Hvorfor ikke give de tidligere generationer en smule stemmeret i denne sag.

Al historisk erfaring viser, at kun, når man har en klar og utvetydig forståelse af normaliteten, kun da har man også højt til loftet og tolerance over for det unormale og skæve. Kulturkonservatisme, liberalisme og borgerlige frihedsrettigheder hænger ganske enkelt uløseligt sammen og kan i længden ikke eksistere uafhængigt af hinanden.

Det giver i hvert fald ikke mening at skubbe de monogame homoseksuelle ind i normalitetskassen medens alle mulige andre lades tilbage udenfor. Det er det modsatte af tolerance, og formentlig i virkeligheden udtryk for nutidens grasserende nypuritanisme, hvor man ikke ser andre alternativer end normalisering eller udstødelse.

Og her tror jeg vi er ved det mest uhyggelige i denne sag. Her i postkristendommen synes de kristne dyder er væge på vej til at gå amok og derved ad dunkle veje forvandle sig til deres egne modsætninger.

Den sande kristne påstand, at den der på den ene eller anden måde afviger fra den normale skabelsesorden har lige så meget værdi som menneske som enhver anden, er blevet til at han slet ikke må betragtes som unormal.

Min mistanke er, at langt fra at ligge i forlængelse af den kristne dyd, som hedder accept af det anderledes, så skyldes denne ud-

vikling, og det medfølgende nysprog, at der er opstået en nyhedens foragt for de svage og anderledes. Derfor kan man kun opretholde respekten for dem ved også rent semantisk at benægte deres anderledeshed. Jeg vil tro, at tidens trang til at indføre genmanipulation og eutanasi netop hænger sammen med dette nyhedenskab. Enten skal man være normal eller så mister man retten til livet. Bl.a. derfor er værdirelativisme og fascisme ideologiske tvillinger.

Det må så siges, at der er en vis ironi i at mange kirkefolk ønsker at gå forrest i denne udvikling. At netop kirken skal lade sig spænde for dette nyhedenskab.

Men er det så ikke synd for de homoseksuelle at de ikke kan komme i kirken og få Guds velsignelse af deres liv på lige vilkår med andre? Argumentet er det pureste nonsens. I Danmark holdes der hver søndag 2000 kristne gudstjenester og ved hver eneste af dem lyder Guds velsignelse til os midt i det indviklede liv vi hver i sær lever. Ganske kvit og frit og uden personsanseelse. Mere ligestillet kan det ganske enkelt ikke blive.

---

¹ Foredrag holdt i Vartov 8/3 2010 i forbindelse med Grundtvigsk Forums konference om homoseksuelle vielser

² Kilder:
Peter Brown: The Rise of Western Christendom
Peter Brown: Body and society
Peter brown: The cult of the Saints
Rodney Stark: The Rise of Christianity
Rodney Stark: Cities of God
Allan A. Lund: I seng med Romerne

³ Beslutningsforslag 36 (2006-07)

⁴ New York Times 17/11 2007